

o sigui *al-Mizlati* (186.16) i un *Mabomat Almil-mazlate*, a qui pertanyia un hort de Val. (Bof. 192.24), que si ho esmenem en *Abn-il-Mazlate*, també podem entendre, quasi com aquell: 'fill del Mislàti, l'home de Mislata'. Segons la norma vulgar, l'accent dels nisba reculava a la síl·laba penúltima, llarga, *mīslātī* amb una *i* que, darrere de *t*, sonava com *e*.

Segueix, en textos de totes les èpoques. En docs. de 1238: *Mezlata* (Huici I, 272, 274). En la crònica del Cerimoniós: «passant per lo loch de Muncada -- al loch de Paterna --- aquí posam nostre setge a la ciutat, e los de la ciutat --- enfortiren-se en un loch appellat *Mizlata*, e feren paliçada ---» (ed. Pagès 281.2). *C. 1500*, en la *Brama dels Llauradors*: «Los lochs dels pagesos --- de Vistabella, Picanya, *Mislata*, /de Quart y d'Aldaya/---» (v. 102).

SSiv. (295) en cita dates de 1392 i 1420 i opina que la seva cristiandat fou antiquíssima; i que havent depès, abans, de St. Nicolau de València, esdevingué parr. independent el 1535: que tanmateix en el temps del «Beato» tenia encara 50 cases de moriscos, junt amb 50 de vells cristians; Lapeyre (p.41) hi troba 22 moriscos el 1563 i 17 el 1602 (el 1572 40 cases indistintes); Reglà diu que *Mislata* tenia 45 cristians, dependents del Rei, però amb una moreria de 40 cases (pp. 113 i 119).

ETIM. Quasi podem dir que està verge d'estudi: el llibret *Top.Ar.Esp.* el declarava «arabismo indescifrado», i com que tots donàvem valor a les dites 30 d'Asín (a qui Oliver atribuïa el llibret) jo també ho deixava vagament en aquests termes en *E.T.C.I*, 267.

Perquè no hi havia més que una suggerència de Sanchis Guarnier; però aquesta era evidentment inadmissible. Segons una breu nota publ. en *Rev Val. de Fil.* I, 279 (i repetida en *AlcM*), seria un lloc dit *Manzil 'Atā*, citat en la *Tekmila* d'Abenalabbar (add. al n° 1924, p. 500), i situat vaguissimament entre molts noms en la «regió de València».

Res concret que permeti identificar tal *manzil* amb *Mislata*. És clar que havent-hi entorn de Val. centenars, i fins milers, de NLL, documentats en el moment de la Conquesta (i abans), seria cercar una agulla en un paller voler guiar-se només per una semblança de sons tan vaga: *manzil* 'hostal, alberg' és el mot que ha donat les dotzenes de NLL en *Massa-* o *Massal-* (estudiats supra en aqueix article); i aquí hi hauria una violenta diferència fonètica amb el tractament *Massa(l)-* constatat en els ben coneguts i veïns *Massalfassar*, *Massamagrell*, *Massalavés* etc.: enlloc, la violenta síncope de *manzil-* o *manzal-* en *misl-*; enlloc una *i* darrera la *M-* (i no parlem ja de l'accent, que en *'Atā*, era agut i no podia regular). En conclusió, conjectura insostenible, amollada a la lleugera, sense valor.¹

D'altra banda les moltes temptatives que vaig fer

per trobar una etimologia aràbiga a *Mislata* resultaven vanes i descoratjadores. Impossibile partir de l'arrel *mīsl* (*mīsl* quasi no existeix) perquè no s'aplicaria *-ata* (un plural fem. en *-āt* hauria esdevingut *-et*); si prenem *mi-* com a preformativa, un mot *mīslat* 'actif' és rar (només un poeta arcaic en Dozy) i falla fonèticament perquè donaria *-et*, objecció que davant un *f*emfàtic no s'aplicaria, però a l'arrel *slf* no hi ha derivats en *m-*, amb l'única excepció d'un *mīslāt* «dent d'une clef»: sentit poc adequat, i mot mal documentat.²

Calia doncs, admetre que, tot i anterior a la Conquesta, no devia ser aràbic. I per què no mossàrab? En efecte ens obren els ulls el parònim *Mestalla*, i els homònims i sinònims *Mislata*, que ja veurem.

Quant a MESTALLA, s'imposa a la nostra atenció indefugiblement, puix que és el nom de la séquia que passa arran de Mislata (i dins del seu territori); i aquí ja no tenim un vague «sonsonet» —com el que desvià En S.Guarnier— sinó un nom quasi igual, per vocals i consonants, si bé amb posició diferent de la dental i la lateral. El *mestall*, mot català, és pròpiament 'barreja, aiguabarreig', derivat de *MIXTUS*, participi de *MISCERE*. *Mislata*, doncs, deu ser el descendent mossàrab de *MISCLATA*, '*mesclada*, mescla' (d'on el fr. *mē(s)lee* 'barreja', oc. ant. *mesclada* «*mêlée*» etc.).

Mestalla no és nom menys antic que *Mislata* per més que no sembla figurar en el *Rept*. I és que no essent més que una séquia no era susceptible de repartició entre els conquistadors. Però ja era important en aquell temps. La séquia de *Mestalla* és una de les que Jaume I, va donar a la ciutat de València per un privilegi de 1239, afegint-hi precisament la séquia de *Mislata*, i les de Favara, Rascanya, Quart i Rovella; i reservant-se només la de Montcada, que concedí després a terratinens d'allà (SSiv. pp. 229, i 198), com detallen Borrull³ i Jaubert de Passà.⁴

Fins avui *Mestalla* segueix com a nom ben viu de la séquia, que vaig recollir pron. *mestàlja* en la meva enq. de Patraix (XXX, 131.21): amb l'explicació que travessa aquest terme, pel qual passa també la de *Mislata* (com ens ha explicat J.G.M.) Tenim, doncs, bona base, no sols per conèixer que els dos noms estan relacionats i tenen origen connex, sinó per donar per ben versemblant una etimologia, en el fons, comuna.

Si *Mislata* ve de *MISCLATA* també es pot admetre que *Mestalla* en sigui una metàtesi, amb la *t* i la lateral bescanviant llur posició; potser ja *MISCLATA* > *MISTACLA* en temps romano-visigòtic? Perquè no és sols J. Ribera que admet que el sistema de reg. de l'Horta venia ja de aleshores. O bé més tard *meslata* > *mestala*, i la *ll* seria deguda a la influència del cat. comú *mestall* 'barreja'; en tot cas la metàtesi fou ajudada, o bé provocada, per la influència del mot *MIXTUS*